

CAS. I. **N**ovit Parochus, suam Parochianam simul ac Pœnitentem impuro illius amore flagrare, ipsumque sollicitare non erubuisse; at simul etiam novit, quod si pro Confessione, ac spirituali directione eam ad alium dimittit, in omne luxuriæ cœnum ipsa facile prolabetur. Quid agendum a Parocho in isto casu?

Resp. Parochum debere in primis scœnam graviter increpare de temeritate habita in ipso sollicitando; deinde totis viribus curare, ut illa impurum erga se amorem deponat, efficaciter ei ostendendo, ipsam esse in statu damnationis, usque indignam Sacramentorum, quousque ita vixerit; denique opportuna eidem præscribere remedia orationis, mortificationis &c. ut resipiscat, & desinat insanire. Si noscat Parochus, se hinc mediis proficere, prosecutionemque directionis nec sibi, nec scœnæ afferre spirituale nocumentum, debet in tali casu prosequi eam audire in Confessione, eandemque dirigere; eo quia, cum tunc spes affligat illam tandem reducendi in semitam rectam, ex officio tenetur cooperari tali bono spirituali suæ Parochianæ, præcipue cum secus ea subbit periculo prolabendi in omne luxuriæ cœnum, prout exprimitur in casu. E contra si Parochus animadvertat, omne medium, etiam magis aptum, cum ea adhibitum, ac pluries repetitum, respectu ipsius esse inutile, ac inefficax; ut hujusce directionis prosecutionem impurum potius illius erga se amorem fovere, vel sibi esse spiritualiter noxiam, aut periculosam; tunc dico, Parochum in primo casu posse; & in duobus aliis casibus teneri ad alium Parochianam dimittere, non obstante præfato periculo. Ratio primi est, quia statim ac Parochus movit, ut dici solet, omnem lapidem, ut Parochianam ad bonam frugem reduceret, aut ipsa rectam viam scire non vult; redditque inutilem omnem conatum, curamque Pastoris, hic satisfecit muneri suo; nec culpabilis est, si dolens de illius pernicacitate, ac enixius eam Deo commendans, ipsam ad alium dimittit; nam si perit, ipsius perditio ex ipsa est, quæ sequi nolit dum Pastoris, demum coacti dicere cum Angelis, deputatis ad curam Babylonis: *Curavimus Babylonem, & non est sanata, derelinquamus eam.* Ratio secundi est, quia in eo casu tenetur Parochus subtrahere hujusmodi fomentum, ne ipse sit Parochianæ laqueus iniquitatis; unde si sua directio ea est, quæ scœnæ potius fomentum præbet impuri erga ipsum amoris, debet Parochus a tali directione desistere, ac scœnam ad alium dimittere: maxime cum sua directio sit scœnæ malum actuale, ac certum; dimissio vero ipsam reinquat soli periculo expositam, quod, si ipsa vult, adjuvante Deo, potest etiam declinare. Ratio denique tertii, ac ultimi hæc est; quia ex ipsamete lege naturæ etiam Parochus prius tenetur prospicere salutem animæ suæ, quam alienæ: *Quid enim prodest homini, si universum mundum lucretur, animæ vero suæ detrimentum patiatur? aut quam dabit homo commutationem pro anima sua?* dicebat Christus Matth. 16. Ergo si dicta prosecutio directionis est animæ Parochi noxia, vel periculosa, debet idem Parochus malum, seu periculum, exin-